

МОРФОСИНТАКСИЧНІ БАР'ЄРИ У ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПЕРЕКЛАДАЧІВ З ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Пшоняк Валентина Олександрівна,

старший викладач кафедри «Філологія»

Одеського національного морського університету;

аспірант кафедри світової літератури

Львівського національного університету імені Івана Франка

ORCID ID: 0000-0003-0535-9947

У статті досліджено лінгводидактичні аспекти подолання морфосинтаксичних бар'єрів у процесі професійної підготовки студентів-перекладачів українських закладів вищої освіти, які вивчають італійську мову. Проаналізовано фундаментальну типологічну асиметрію між синтетичною структурою української мови і аналітичними тенденціями італійської мовної системи, що стає першоджерелом стійкої негативної інтерференції. Особливу увагу приділено концепту “граматичної лакунарності”. У межах дослідження ідентифіковано та класифіковано ключові морфосинтаксичні лакуни, зокрема категорію детермінації іменника (артикл), розгалужену систему минулих часів дієслова та специфіку модальних значень у системі *Congiuntivo*. Стаття наголошує, що для майбутнього перекладача ці лакуни є зонами підвищеного ризику, які вимагають володіння стратегіями граматичної компенсації. З погляду теорії викладання запропоновано зміщення акценту з механічного вивчення граматичних правил на формування “граматичної свідомості” (*consapevolezza linguistica*). У розділі методичних рекомендацій висвітлено ефективність впровадження вправ на зворотний переклад (*back-translation*) та використання порівняльних таблиць-алгоритмів для вибору дієслівних форм. Висновки статті підкреслюють необхідність розробки спеціалізованих навчальних матеріалів, орієнтованих на розвиток навичок морфосинтаксичної трансформації в умовах міжмовної асиметрії.

Ключові слова: італійська мова, лінгводидактика, морфосинтаксичний бар'єр, граматична лакунарність, інтерференція, перекладацька компетенція, граматична свідомість, категорія артикля.

Pshoniak Valentyna. Morphosyntactical barriers in the training of Italian translators

*The article investigates the linguodidactic aspects of overcoming morphosyntactic barriers in the professional training of translation students at Ukrainian higher education institutions specializing in Italian. It analyzes the fundamental typological asymmetry between the synthetic structure of the Ukrainian language and the analytical tendencies of the Italian language system, which acts as a primary source of persistent negative interference. Particular attention is paid to the concept of “grammatical lacunarity.” Within the scope of the study, key morphosyntactic lacunae have been identified and classified, specifically the category of noun determination (the article), the extensive system of past verb tenses, and the specifics of modal meanings in the *Congiuntivo* system. The article emphasizes that for future translators, these lacunae are high-risk zones requiring mastery of grammatical compensation strategies. From the perspective of pedagogical theory, a shift in emphasis is proposed from rote learning of grammatical rules to the development of “grammatical awareness” (*consapevolezza linguistica*). The section on methodological recommendations highlights the effectiveness of implementing back-translation exercises and the use of comparative algorithm tables for selecting verb forms. The article’s conclusions underscore the necessity of developing specialized instructional materials focused on the development of morphosyntactic transformation skills in the context of interlinguistic asymmetry.*

Key words: Italian language, linguodidactics, morphosyntactic barrier, grammatical lacunarity, interference, translation competence, grammatical awareness, the category of the article.

Вступ. Сучасний етап розвитку перекладознавства та лінгводидактики характеризується посиленою увагою до підготовки фахівців, здатних до високоточної міжмовної медіації. У контексті викладання італійської мови як іноземної (LS) особливою гостротою набуває проблема морфосинтаксичних бар'єрів, які виникають через фундаментальну типологічну асиметрію порівнюваних мов. Як зазначає П. Е. Бальбоні (Balboni, 2018), вивчення мови в умовах складної комунікації вимагає не лише засвоєння граматичних правил, а й розуміння когнітивних механізмів, що стоять за лінгвістичними структурами. Для українських студентів-перекладачів ці структури часто стають джерелом стійкої негативної інтерференції, що безпосередньо впливає на еквівалентність перекладу.

Мета статті полягає у теоретичному обґрунтуванні і практичному визначенні морфосинтаксичних бар'єрів у процесі підготовки перекладачів з італійської мови, а також у розробці методичних стратегій їх подолання через формування "граматичної свідомості" (*consapevolezza linguistica*). Для цього потрібно, перш за все, проаналізувати типологічну асиметрію між синтетизмом української та аналітизмом італійської мов; ідентифікувати ключові зони граматичної лакуарності (артиклі, система часів, модальність); та розробити практичні методичні рекомендації та приклади вправ на основі порівняльних таблиць-алгоритмів та зворотного перекладу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема міжмовної інтерференції при вивченні італійської мови як третьої (L3) була предметом аналізу в роботі А. В. Сингаївської (2017), де акцентується увага на складнощях перемикання між мовними кодами. Важливий внесок у розробку теоретико-практичних аспектів лінгводидактики італійської мови зробила Т. П. Ключковська (2012), чії праці стали базовою основою для української італістики. Питання засвоєння окремих граматичних категорій, зокрема артикля, через призму слов'янської аудиторії досліджував О. Г. Романов (2019), підкреслюючи труднощі переходу від синтетизму до аналітизму. Водночас, італійські дослідники, такі як М. Діадорі (Diadori, 2015) та К. Паулетті (Pauletti, 2011), зосередили свою увагу на механіз-

мах подолання інтерференції саме в іноземній аудиторії, пропонуючи стратегії формування граматичної свідомості (*consapevolezza linguistica*).

Необхідність глибшого вивчення морфосинтаксичних бар'єрів зумовлена тим, що перекладацька діяльність вимагає не просто володіння мовою, а здатності до граматичної компенсації лакуарних структур, що й зумовлює вибір теми дослідження.

Методологічну базу дослідження становить системний лінгводидактичний підхід, що розглядає процес подолання морфосинтаксичних бар'єрів як невід'ємну складову формування професійної перекладацької компетенції. Для розв'язання поставлених завдань було застосовано комплекс методів, орієнтованих на дидактичний аспект проблеми.

Перш за все, звернімо увагу на **теоретико-методологічний аналіз** наукової літератури з лінгводидактики та методики викладання іноземних мов. Концептуальною основою стали праці П. Е. Бальбоні (Balboni, 2018) щодо викладання мов у складних суспільствах та М. Діадорі (Diadori, 2015) стосовно специфіки італійської мови як іноземної (LS). Це дозволило визначити роль граматичної свідомості (*consapevolezza linguistica*) у підготовці перекладачів.

Зазначимо також важливість **порівняльно-типологічного методу** у дидактичному спрямуванні. Спираючись на засади контрастивної лінгвістики, викладені у працях В. І. Кононенка (2014) та Н. С. Ніколаєвої (2018), було проведено аналіз морфосинтаксичних систем італійської та української мов для прогнозування зон потенційної інтерференції.

Слід також окремо виділити **метод аналізу помилок (Error Analysis)**. Використання цього методу базувалося на підходах К. Паулетті (Pauletti, 2011), яка розглядає лінгвістичну інтерференцію як динамічний процес. Автор аналізує не просто девіації від норми, а когнітивні механізми їх виникнення під впливом L1 (української) та L2 (англійської) мов.

Ще одним важливим методом стало **моделювання дидактичних ситуацій**. Цей метод застосовувався для розробки послідовності вправ (від рецептивних до продуктивних), що корелюють із методичними рекомендаціями

Т. П. Ключковської (2012) щодо теоретико-практичного аспекту викладання італійської граматики.

Звичайно, ми не можемо випустити з фокусу уваги **педагогічне спостереження та дескриптивний аналіз**. Протягом навчального процесу здійснювався моніторинг стратегій, які обирають студенти-перекладачі для подолання граматичної асиметрії, зокрема при роботі з категорією артикля та часовими формами дієслова, що висвітлювалося у дослідженнях О. Г. Романова (2019) та А. В. Сингаївської (2017).

Емпіричною основою дослідження став аналіз навчальних програм та результати впровадження експериментальних завдань, спрямованих на розвиток навичок граматичної компенсації в умовах міжмовної лакуарності.

В основі морфосинтаксичного бар'єру, з яким стикаються студенти-перекладачі, лежить фундаментальна типологічна розбіжність між мовами. Як зазначає В. І. Кононенко (2014), контрастивна лінгвістика розглядає такі розбіжності як першоджерело міжмовної інтерференції, де структурна невідповідність систем призводить до деформації змісту при перекладі.

Українська мова за своєю структурою належить до переважно флективних (синтетичних) мов. У такій системі основне граматичне навантаження несуть морфологічні показники – флексії (закінчення), які одночасно можуть виражати декілька граматичних значень (рід, число, відмінок). Синтетизм української мови зумовлює відносно вільний порядок слів, оскільки синтаксичні зв'язки чітко марковані морфологічно.

Натомість італійська мова, попри збереження розвиненої системи дієвідмінювання, демонструє виразну тенденцію до аналітизму. Відповідно до праць М. Дардано та П. Тріфоне (Dardano & Trifone, 1995), італійська мова активно використовує допоміжні елементи (артиклі, прийменники, допоміжні дієслова) для вираження відношень, які в синтетичних мовах передаються відмінковими формами.

Така асиметрія створює серйозний когнітивний бар'єр для здобувачів вищої освіти. Зокрема, Н. С. Ніколаєва (2018) підкреслює, що при зіставленні лексико-семантичних та граматичних систем італійської та україн-

ської мов виявляється конфлікт між аналітичним способом вираження детермінації (через артикль) та синтетичним способом (через контекст або порядок слів).

Для майбутнього перекладача типологічна розбіжність означає необхідність постійної реструктуризації висловлювання:

Синтетична стратегія (L1): передача значень через зміну форми слова.

Аналітична стратегія (L2/L3): передача значень через дистанційовані службові одиниці.

Як слушно зауважує П. Е. Бальбоні (Balboni, 2018), успішне подолання цього бар'єру можливе лише за умови формування "граматичної свідомості", коли здобувач усвідомлює не лише правило, а й типологічну логіку цільової мови, що дозволяє уникнути дослівного калькування синтаксичних структур. Для формування такої компетенції потрібно звернути увагу на поняття **граматичної лакуарності**, як повної або часткової відсутності певної граматичної категорії в одній із мов при її наявності в іншій. Для студентів-перекладачів лакуни стають зонами підвищеного ризику, оскільки вимагають не просто заміни одиниць, а складних перекладацьких трансформацій (компенсацій).

Спираючись на аналіз академічних джерел, можна виділити чотири основні вектори лакуарності для пари мов "італійська – українська".

1. Категорія детермінації (Артикль). Артикль є найбільш виразною граматичною лакуною для україномовної аудиторії. Як зазначає О. Г. Романов (2019), складність засвоєння цієї категорії зумовлена її багатофункціональністю: артикль в італійській мові не лише виражає категорію визначеності/невизначеності, а й граматикує іменник. Для перекладача це означає необхідність розрізнення контекстуальних значень артикля, які в українській мові можуть передаватися через зміну порядку слів або використання вказівних займенників. Наприклад: *È arrivata la ragazza.* → *Дівчина прийшла.* (Йдеться про конкретну дівчину, про яку ми вже знаємо). *È arrivata una ragazza.* → *Прийшла якась дівчина.* (Або зміна порядку слів: «Прийшла дівчина» – акцент на появі нової особи).

2. Складна система минулих часів. На відміну від української мови, де минулий час диференціюється переважно за категорією

виду (доконаний/недоконаний), італійська система пропонує розгалужену мережу часів. К. Паулетті (Pauletti, 2011) підкреслює, що здобувачі часто відчують “часову інтерференцію”, намагаючись спростити італійську систему до звичної двокомпонентної моделі.

Особливу лакуну становить **Trapassato**, що виражає “передминулість”. Його ігнорування здобувачами вищої освіти призводить до порушення логіко-хронологічних зв’язків у перекладеному тексті. В італійській мові ця форма чітко вказує, що одна дія в минулому відбулася раніше за іншу. В українській мові ми використовуємо лексичні маркери (*вже, раніше, до того як*). Приклад: *Quando sono arrivato, Marco era già uscito*. → *Коли я прийшов, Марко вже пішов*. Тут ми бачимо, що в італійській мові часова форма сама несе значення “вже”, в українській мові без прислівника *вже* послідовність дій може бути менш очевидною.

3. Функціональна лакунарність системи способів (Congiuntivo). Хоча умовний спосіб існує в обох мовах, обсяг його значень в італійській мові значно ширший. Як зауважує А. В. Сингаївська (2017), проблема полягає у “модальній лакунарності”: італійський час *Congiuntivo* маркує суб’єктивність, сумнів або надію, що в українській мові часто не має прямого морфологічного відповідника і потребує лексичної компенсації (введення модальних часток чи слів) або зміни структури речення. *Spero che lui venga*. → *Сподіваюся, що він прийде*. Тут втрачається відтінок суб’єктивного очікування, закладений у *Congiuntivo*). Доречним може бути **варіант із компенсацією**: *Сподіваюся, він усе ж таки прийде* або *Хотілося б, щоб він прийшов*.

4. Неособові форми та пасивні конструкції. Специфіка вживання герундія (*Gerundio*) та конструкції *si passivante* також демонструє ознаки часткової лакунарності. Т. П. Ключковська (2012) наголошує, що буквальный переклад італійських пасивних конструкцій призводить до стилістичної неприродності українського тексту. Наприклад: *In questo negozio si vendono libri usati*. → *У цьому магазині продаються вживані книги*. (Маємо буквальный переклад, який звучить як канцелярит). Для більш природного звучання доцільно вдатися до граматичних трансформацій і перекласти наступним чином: *У цій*

крамниці можна купити вживані книги або *У цій крамниці продають вживані книги*. Розглянемо також приклад вживання герундіальної конструкції та її переклад українською. *Non disturbarlo, sta scrivendo una lettera*. → *Не турбуй його, він якраз пише листа*. В українській мові немає окремої форми для вираження тривалої дії в конкретний момент мовлення, тому ми використовуємо дієслово теперішнього часу з уточненням. Слово *якраз* або *саме зараз* компенсує граматичне значення конструкції *stare + gerundio*.

Отже, граматична лакунарність не є просто технічною перешкодою, а, радше, когнітивним викликом, який, за визначенням П. Е. Бальбоні (Balboni, 2018), вимагає від здобувача розвитку “метамовної компетенції”. Перекладач має навчитися “бачити” відсутню в рідній мові категорію та знаходити для неї адекватний функціональний відповідник.

На основі проведеного аналізу морфосинтаксичних лакун та враховуючи специфіку підготовки перекладачів, ми пропонуємо впровадження комплексу методичних стратегій, спрямованих на розвиток граматичної свідомості (*consapevolezza linguistica*) та навичок граматичної компенсації.

Впровадження методу “зворотного перекладу” (Back-translation). Одним із найефективніших інструментів закріплення морфосинтаксичних навичок у студентів-перекладачів є вправи на зворотний переклад. Цей метод дозволяє здобувачам наочно побачити розбіжності між синтетичними структурами української мови та аналітичними конструкціями італійської.

Як зазначає П. Е. Бальбоні (Balboni, 2018), процес зіставлення власного перекладу з оригіналом стимулює розвиток метамовної компетенції, оскільки здобувач змушений аналізувати, чому певна граматична категорія (наприклад, артикль або часова форма) була використана автором оригіналу.

Алгоритм вправи: здобувач перекладає речення з італійської на українську, застосовуючи необхідні трансформації, а через певний час здійснює зворотний переклад власного українського тексту на італійську.

Результат: виявлення випадків втрати граматичної інформації (наприклад, заміна *Passato Prossimo* на *Imperfetto* або ігнору-

вання артиклів), що допомагає подолати негативну інтерференцію, про яку застерігає К. Паулетті (Pauletti, 2011).

Використання схематичних алгоритмів. Для мінімізації помилок у виборі дієслівних форм доцільно використовувати порівняльні схематичні алгоритми, які базуються на функціональному, а не формальному підході. Оскільки українські здобувачі схильні проєктувати категорію виду на італійську систему часів, такі алгоритми мають фокусуватися на контекстуальних маркерах.

Відповідно до методичних засад Т. П. Ключковської (2012), теоретико-практичне засвоєння граматики є найбільш ефективним, коли воно супроводжується візуалізацією часових відношень. Наприклад, алгоритм вибору між *Passato Prossimo* та *Imperfetto* має містити запитання:

Крок 1 (пріоритет дії): Чи є дія фоною (опис стану, погоди, одночасна тривала дія) чи основною подією, що просуває сюжет? (*Фон* → *Imperfetto*; *Подія* → *крок 2*).

Крок 2 (кількісна межа): Чи вказана точна кількість разів виконання дії або чіткий часовий проміжок (з... до...)? (*Так* → *Passato Prossimo*; *Ні* → *крок 3*).

Крок 3 (регулярність): Чи описує дія звичку в минулому, повторювану рутину або характеристику особи/предмета? (*Так* → *Imperfetto*; *Разова завершена дія* → *Passato Prossimo*).

Такий підхід дозволяє перекладачеві уникати автоматизму та свідомо підходити до вибору мовних засобів, що корелює з дослідженнями О. Г. Романова (2019) щодо специфіки засвоєння складних граматичних категорій слов'янською аудиторією.

Розглянемо інший приклад використання схематичних алгоритмів для категорії детермінації (Артикль), де процес вибору артикля розбивається на етапи перевірки статусу інформації:

Крок 1 (знайомство з об'єктом): Чи згадується об'єкт у тексті вперше? (*Так* → Нео-

значений артикль / *Articolo indeterminativo*; *Ні* → *Крок 2*).

Крок 2 (унікальність/контекст): Чи є об'єкт єдиним у своєму роді або чи став він ідентифікованим через попередній опис? (*Так* → *Означений артикль / Articolo determinativo*; *Ні* → *Крок 3*).

Крок 3 (абстракція): Чи йдеться про поняття в цілому як про категорію? (*Так* → *Означений артикль / Нульовий артикль залежно від дієслова*).

В результаті ми бачимо мінімізацію випадків “граматичної лакуарності”. Здобувач вчиться використовувати артикль як інструмент передачі логічних наголосів, що особливо важливо при перекладі наукових текстів та офіційної документації, де точність детермінації є принциповою.

Викладання граматики для перекладачів має відрізнитися від загального курсу іноземної мови акцентом на граматичну компенсацію. Як підкреслює М. Діадорі (Diadori, 2015), у професійній підготовці важливо навчити здобувачів вищої освіти не просто “знати правило”, а знаходити функціональні відповідники для лакуарних одиниць. Наприклад, при вивченні *Congiuntivo* завдання мають бути спрямовані на пошук лексичних засобів в українській мові (модальні слова *мабуть, нехай, сподіваюся*), які б передавали модальність італійського речення.

Ці рекомендації спрямовані на трансформацію процесу навчання з механічного запам'ятовування правил у свідому аналітичну діяльність, що є критично важливим для формування професійного профілю перекладача в умовах міжмовної асиметрії.

Перспективи подальших досліджень вбачаються у розробці спеціалізованих навчальних посібників із практичної граматики, орієнтованих саме на перекладацьку діяльність, а також у детальному вивченні морфосинтаксичної специфіки італійської мови в межах галузевих перекладів (юридичного, технічного та медичного спрямування).

Література:

1. Ключковська Т. П. Методика викладання італійської мови як іноземної: теоретико-практичний аспект. Львів: Львівська політехніка, 2012. 230 с.
2. Ніколаєва Н. С. Типологія лексико-семантичних систем (на матеріалі італійської та української мов). Одеса: Астропринт, 2018. 192 с.
3. Олійник Н. А. Складнощі перекладу італійських фразеологізмів українською мовою. Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія: Філологія. 2021. Вип. 11(79). С. 45–48. DOI: 10.25264/2519-2558-2021-11(79)-45-48

4. Романов О. Г. Категорія артикаля в італійській мові та особливості її засвоєння слов'янською аудиторією. Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. Філологічні науки. 2019. № 2. С. 88–94. DOI: 10.35433/philology.2(90).2019.88-94
5. Сингаївська А. В. Проблема міжмовної інтерференції при вивченні третьої іноземної мови (на прикладі італійської). Мовні і концептуальні картини світу. 2017. Вип. 58. С. 312–318.
6. Balboni P. E. *Le sfide di Babele: Insegnare le lingue nelle società complesse*. Torino: UTET Università, 2018. URL: <https://www.utetuniversita.it/catalogo/lingue-e-letterature/le-sfide-di-babele-3532>
7. Berruto G. *Sociolinguistica dell'italiano contemporaneo*. Roma: Carocci, 2012. URL: http://www.carocci.it/index.php?option=com_carocci&task=schedalibro&Itemid=72&isbn=9788843064656
8. Diadori M. *Insegnare italiano a stranieri*. Milano: Le Monnier Università, 2015. URL: <https://www.mondadorieducazione.it/catalogo/insegnare-italiano-a-stranieri-0046534/>
9. Mezzadra M. L'italiano dei nuovi italiani: una sfida per la didattica. *Italiano LinguaDue*. 2017. Vol. 9. No. 1. DOI: 10.13130/2037-3597/8745
10. Pauletti C. *L'interferenza linguistica nell'apprendimento dell'italiano LS*. Perugia: Guerra Edizioni, 2011. URL: <https://www.guerraedizioni.it/books/index/644>

References:

1. Kliuchkovska, T. P. (2012). *Metodyka vykladannia italiiskoi movy yak inozemnoi: teoretyko-praktychnyi aspekt* [Methodology of teaching Italian as a foreign language: theoretical and practical aspect]. Lviv: Lvivska politehnika. 230 p. [in Ukrainian].
2. Nikolaieva, N. S. (2018). *Typolohiia leksyko-semantychnykh system (na materialy italiiskoi ta ukrainskoi movy)* [Typology of lexico-semantic systems (based on the material of Italian and Ukrainian languages)]. Odesa: Astroprint. 192 p. [in Ukrainian].
3. Oliinyk, N. A. (2021). Skladnoshchi perekladu italiiskykh frazeolohizmiv ukrainskoiu movoiu [Difficulties of translating Italian phraseologisms into Ukrainian]. *Naukovi zapysky Natsionalnoho universytetu "Ostrozka akademiia". Seriya: Filolohiia – Scientific Notes of Ostroh Academy National University. Philology Series*, 11(79), 45–48. DOI: 10.25264/2519-2558-2021-11(79)-45-48 [in Ukrainian].
4. Romanov, O. H. (2019). Katehoriia artyklyia v italiiskii movi ta osoblyvosti yii zasvoiennia slovianskoiu audytoriiu [The category of the article in the Italian language and peculiarities of its acquisition by the Slavic audience]. *Visnyk Zhytomyrskoho derzhavnoho universytetu imeni Ivana Franka. Filolohichni nauky – Zhytomyr Ivan Franko State University Journal. Philological Sciences*, (2), 88–94. DOI: 10.35433/philology.2(90).2019.88-94 [in Ukrainian].
5. Synhaivska, A. V. (2017). Problema mizhmovnoi interferentsii pry vyvchenni tretoi inozemnoi movy (na prykladi italiiskoi) [The problem of interlingual interference in learning a third foreign language (on the example of Italian)]. *Movni i kontseptualni kartyny svitu – Language and conceptual pictures of the world*, 58, 312–318. [in Ukrainian].
6. Balboni, P. E. (2018). *Le sfide di Babele: Insegnare le lingue nelle società complesse*. Torino: UTET Università. Retrieved from: <https://www.utetuniversita.it/catalogo/lingue-e-letterature/le-sfide-di-babele-3532>
7. Berruto, G. (2012). *Sociolinguistica dell'italiano contemporaneo*. Roma: Carocci. Retrieved from: http://www.carocci.it/index.php?option=com_carocci&task=schedalibro&Itemid=72&isbn=9788843064656
8. Diadori, M. (2015). *Insegnare italiano a stranieri*. Milano: Le Monnier Università. Retrieved from: <https://www.mondadorieducazione.it/catalogo/insegnare-italiano-a-stranieri-0046534/>
9. Mezzadra, M. (2017). L'italiano dei nuovi italiani: una sfida per la didattica. *Italiano LinguaDue*. Vol. 9. No. 1. DOI: 10.13130/2037-3597/8745
10. Pauletti, C. (2011). *L'interferenza linguistica nell'apprendimento dell'italiano LS*. Perugia: Guerra Edizioni. Retrieved from: <https://www.guerraedizioni.it/books/index/644>

Дата першого надходження статті до видання: 14.02.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 95.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 15.04.2026